

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Vincentom Lechmanom, Popradská 256/80, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 8 K 57/2018-910 zo 4. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv

podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 K 57/2018-910 zo 4. septembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 8 K 57/2018 vedené konkurzné konanie (ďalej len „konkurzné konanie“) na majetok dlžníka obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „dlžník“).

3. Sťažovateľka sa ako akcionár dlžníka s 35,5 % podielom na jeho základnom imaní návrhom zo 17. septembra 2018 a opakovaným návrhom z 15. októbra 2018 domáhala vstupu ako intervenienta do konkurzného konania na strane dlžníka.

4. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že ako väčšinový akcionár dlžníka má záujem ako na „zvrátení procesu likvidácie“ spoločnosti dlžníka, tak aj na „zvrátení procesu konkurzu“ dlžníka. V tomto kontexte uvádza: „Vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka [REDACTED] [REDACTED] ktorého sme majoritným akcionárom, bez toho aby sme mali možnosť oboznámiť sa s podkladmi a priebehom konkurzného konania, resp. nám naše práva boli marené, dochádza k škodám veľkého rozsahu. Postupom súdu sme nemali možnosť v konaní aktívne zvrátiť možné následky – vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka.

... Dôvodom nášho záujmu na výsledku sporu – konkurzného konania je predovšetkým fakt, že celý vstup do likvidácie dlžníka a následne do konkurzného konania na dlžníka je vykonávaný nezákonne, v rozpore s právnymi predpismi, čo sťažovateľ namietame v iných konaniach a ďalším zákonným spôsobom.

... Vydaním Uznesenia konkurzného súdu je nám znemožnené aktívne v konkurznom konaní hájiť naše záujmy, ako osoby dotknutej výsledkom konkurzného konania.

... Uskutočnením konkurzu (ktorý už aj prebieha) dôjde k zániku nášho postavenia ako akcionára spoločnosti dlžníka, čím nepochybne dôjde aj k zániku nášho postavenia v zmysle ustanovení hmotného práva (Obchodný zákonník). Naša spoločnosť tak stratí možnosť uplatňovať voči dlžníkovi svoje práva ako akcionár vyplývajúce z ustanovení § 176a a nasl. Obchodného zákonníka, ako predpisu hmotného práva (napr. právo

na dividendu, právo účasti na valných zhromaždeniach spoločnosti, právo na prevod akcií dlžníka a pod.). K tomuto zániku nášho postavenia dôjde bez našej vôle, na základe fiktívnych úkonov tretích osôb a ďalšieho nezákonného konania tretích osôb, voči čomu sa bránime dostupnými zákonnými prostriedkami. Bude tak nepriaznivo ovplyvnená aj naša majetková podstata ako akcionára dlžníka, ktorý akcie dlžníka eviduje v svojom účtovnom majetku.“

5. Sťažovateľka namieta, že ako akcionár má právo hájiť svoje akcionárske práva v každom konaní, ktoré sa jej akokoľvek dotýkajú. Zároveň je presvedčená, že jej účasťou ako intervenienta na strane dlžníka bude zabezpečená vyššia miera ochrany práv samotného dlžníka, ktorý je v konkurznom konaní, prostredníctvom nezákonne ustanovených členov orgánov spoločnosti, nečinný.

6. Sťažovateľka v prospech svojej sťažnostnej argumentácie poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 60/2010 z 20. januára 2011, z ktorého právnych záverov vyplýva, že reštriktívna interpretácia pojmu „právny záujem“ v aplikačnej praxi nezodpovedá materiálne chápanej podstate ochrany základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a teda je z ústavného hľadiska neakceptovateľná. Taktiež poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a to uznesenie sp. zn. 8 Sžo 172/2010 z 29. júna 2010 a uznesenie sp. zn. 2 Cdo 212/2012 z 24. augusta 2012, na ktoré je podľa jej názoru potrebné prihliadať pri rozhodovaní o jej vstupe ako intervenienta do konkurzného konania na strane dlžníka.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka namieta, že okresný súd „poprel“ jej v ústavnej sťažnosti označené práva, keď rozhodol v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a skutkovým stavom a aplikoval právne predpisy nevzťahujúce sa na danú vec.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.09.2019 č. k. 8K/57/2018 - 910, porušené boli .

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.09.2019, č. k. 8K/57/2018 - 910, a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania, a to odmenu právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Vincent Lechman, advokát, Advokátska kancelária Popradská č. 80 v Košiciach, v zmysle ust. § 11 ods. 3 vyhl. 655/2004 Z. z. vo výške 415,51 EUR (2 x právny úkon á 163,33 EUR, 2 x režijný paušál á 9,80 EUR, DPH 20 % vo výške 69,25 EUR, t. j. prevzatie a príprava právneho zastúpenia - § 13a ods. 1 písm. a) vyhl. 655/2004 Z. z., písomné podanie na súd vo veci samej – 13a ods. 1 písm. c) vyhl. 655/2004 Z. z.), ktorú je povinný zaplatiť Okresný súd Bratislava I na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Vincenta Lechmana, do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

19. Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

21. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že okresný súd nepripustením vstupu sťažovateľky do konkurzného konania ako intervenienta na strane dlžníka porušil jej v ústavnej sťažnosti označené práva ako väčšinového akcionára dlžníka.

23. Ústavný súd v úvode posúdenia veci uvádza, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa navrhovateľ domáha, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa ústavného práva. Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietky sťažovateľky vzťahujúce sa na vyslovenie porušenia v ústavnej sťažnosti označených práv postupom okresného súdu v konkurznom konaní považoval iba za súčasť jej argumentácie, vzhľadom na skutočnosť, že v petite ústavnej sťažnosti, koncipovanej kvalifikovaným právnym zástupcom, absentuje požiadavka vyslovenia porušenia práv postupom okresného súdu v konkurznom konaní a v ústavnej sťažnosti absentuje aj ústavnoprávne relevantná argumentácia s tým súvisiaca.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

25. Ústavný súd považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky

zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktorých prioritnou úlohou je chrániť zákonnosť, mohol by nahradiť napadnuté právne názory všeobecného súdu iba v prípade, ak by bolo napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

26. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že je základnou povinnosťou sťažovateľky, aby opísala nielen skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom, ale uviedla najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Iba strohé konštatovanie bez ďalšieho nie je dostatočným odôvodnením, na základe ktorého by ústavný súd mohol a mal preskúmať sťažovateľkou tvrdené porušenie ústavou a dohovorom zaručené práva (m. m. I. ÚS 455/2019).

27. Sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti formulovaná argumentácia „... vedenie konkurzu nám znemožní v budúcnosti uplatňovať akékoľvek nároky... dochádza k škodám veľkého rozsahu... celý vstup do likvidácie dlžníka a následne do konkurzného konania na dlžníka je vykonávaný nezákonne, v rozpore s právnymi predpismi... Okresný súd Bratislava I rozhodoval v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a skutkovým stavom a aplikoval právne predpisy nevzťahujúce sa na danú vec...“ je vedená výlučne vo všeobecnej rovine, čo nezodpovedá požiadavke v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavom súde, v zmysle ktorého musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne

skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Uvedené zakladá dôvod aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

28. K samotnej podstate porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepripustením sťažovateľky ako intervenienta do konkurzného konania na strane dlžníka ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tak, ako vyplýva z napadnutého uznesenia, okresný súd uzavrel, že sťažovateľka nepreukázala, že má na výsledku konkurzného konania právny záujem. V tejto súvislosti okresný súd v bode 6 napadnutého uznesenia uviedol, že sťažovateľka svojím podaním nepreukázala, že by mohla byť rozhodnutím v tejto veci dotknutá na svojom hmotnoprávnom postavení akcionára dlžníka, pričom samotné postavenie intervenienta nedáva možnosť zvrátiť konkurzné konanie, tak ako to uviedla sťažovateľka vo svojom podaní.

29. Ústavný súd sa v tejto súvislosti oboznámil aj so samotným návrhom sťažovateľky na jej vstup do konania zo 17. septembra 2018, ako aj s jej opakovaným návrhom z 15. októbra 2018, ktoré sťažovateľka priložila ako dôkaz k ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka v týchto podaniach argumentovala svojím záujmom na „zvrátení“ procesu likvidácie dlžníka, ako aj záujmom na „zvrátení“ jeho konkurzu a tiež argumentovala vo všeobecnosti svojím postavením ako akcionára dlžníka a znemožnením uplatňovania jej akýchkoľvek nárokov v budúcnosti. Pokiaľ teda okresný súd uzavrel, že sťažovateľka takto nepreukázala právny záujem ako intervenienta na výsledku konkurzného konania, nemožno jeho závery považovať za arbitrárne a nemajúce oporu v platnom práve.

30. V tejto súvislosti je aj poukázanie na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 60/2010 z 20. januára 2011 zjavne neopodstatnené, keďže v tomto prípade nejde o reštriktívny výklad pojmu „právny záujem“, ale o nepreukázanie tohto právneho záujmu na strane sťažovateľky, ktorá tak, ako aj v samotnej ústavnej sťažnosti, argumentuje výlučne vo všeobecnej rovine a skutočnosť, že je akcionárkou dlžníka, neznamená

automaticky, že disponuje právnym záujmom na výsledku konkurzného konania. Vzhľadom na uvedené stráca svoje opodstatnenie aj sťažovateľkou prezentovaná argumentácia o aplikácii uznesení najvyššieho súdu.

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

32. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že *„stratí možnosť uplatňovať voči dlžníkovi svoje práva ako akcionár vyplývajúce z ustanovení § 176a a nasl. Obchodného zákonníka, ako predpisu hmotného práva (napr. právo na dividendu, právo účasti na valných zhromaždeniach spoločnosti, právo na prevod akcií dlžníka a pod.)“*, je potrebné uviesť, že takto formulované námietky nie sú obsahom jej návrhu na vstup do konania zo 17. septembra 2018, ako ani obsahom jej opakovaného návrhu z 15. októbra 2018, čo zakladá dôvod na odmietnutie týchto námietok podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 od. 1 a 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

34. Bez potreby bližších doktrínálnych záverov k označeným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie poškodiť sťažovateľku na týchto ňou označených právach.

35. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej absentuje odôvodnenie, teda adekvátne ústavnoprávna argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí týkajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu.

36. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 162/2019), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Ústavný súd v tomto ohľade dopĺňa, že napriek skutočnosti, že už rozvedené formálne nedostatky sú svojou povahou odstrániteľné, ústavný súd nepristúpil k využitiu fakultatívnej právomoci v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže by takýto postup, vzhľadom na ústavným súdom predstavené všetky dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti, zjavne nemohol privodiť prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie v zmysle § 5 ods. 5 zákona o ústavnom súde.

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.3 K namietanému porušeniu čl. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

38. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať

pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131).

39. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o porušení iného práva zaručeného sťažovateľke ustanoveniami dohovoru (čl. 6 ods. 1), ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie práva zaručeného čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

40. Napokon ani pojmávanie čl. 1 dohovoru do sťažostného petitu nemohlo viesť k prijatiu ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie, keďže predmetný článok ako svojich priamych adresátov vníma zmluvné strany dohovoru disponujúce medzinárodnoprávnou subjektivitou.

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

42. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu